

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. v právní věci

žalobce: **N. Z., nar. X**

státní příslušnost Kazachstán

zastoupen: **Mgr. et Mgr. Ing. P. K. C., nar. X**
s adresou pro účely doručování: X

proti

žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie,**
se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. března 2021 č. j.: CPR-3552-3/ČJ-2021-930310-V234

takto:

I. **Žaloba se zamítá.**

II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I. **Vymezení věci**

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, jímž bylo změněno rozhodnutí Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 17. 11. 2020 č.j. KRPA-255297-16/ČJ-2020-000022-SV tak, že byla část výroku ve znění: „Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské

unie, se stanoví v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., od okamžiku, kdy účastník řízení pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky.“ nahrazena zněním: „Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, se stanoví v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., od okamžiku, kdy uplyne stanovená doba k vycestování.“ Ve zbývajících částech bylo rozhodnutí nalézacího správního orgánu napadeným rozhodnutím potvrzeno.

II. Žaloba a její podstatný obsah

2. Žalobce ve své žalobě namítá, že správní orgány vyhoštěním žalobce zasáhly nepřiměřeně do jeho práva na soukromý a rodinný život.
3. Žalobce má také za to, že v jeho případě bylo zahájení správního řízení ve věci jeho vyhoštění založeno na zcela nekonkrétním důvodu.
4. Dále si žalovaný podle názoru žalobce v rozporu s ustanovením § 57 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) učinil sám úsudek o tom, zda byl spáchán přestupek.
5. Žalobce rovněž namítl, že byl správními orgány nezákonně postižen za to, že využil svého práva odepřít výpověď. V tomto směru zdůraznil především vyhodnocení chování žalobce v průběhu řízení, kdy se odmítl vyjádřit k některým skutečnostem, jako jeden z momentů svědčících pro závěr, že pobyt žalobce je rizikem z hlediska veřejného pořádku.
6. Proto žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného a současně i rozhodnutí nalézacího správního orgánu a vrácení věci k novému projednání a rozhodnutí.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně s tím, že neshledal ve svém postupu žádné pochybení.
8. Konstatoval přitom, že protiprávní jednání žalobce bylo nade vší pochybnost prokázáno a byl tedy zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.
9. Navrhl proto zamítnutí žaloby.

IV. Rozhodnutí bez nařízení jednání

10. Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání, neboť žalobce k výzvě a poučení soudu podle ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný naopak výslovně souhlasil s rozhodnutím bez nařízení jednání. Soud pak tedy za této situace a s ohledem na obsah správního spisu nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.

V. Obsah správního spisu

11. Ze správního spisu soud zjistil tyto, pro řízení podstatné, skutečnosti.
12. Žalobce byl dne 30. 9. 2020 kontrolován hlídkou Policie ČR na pracovišti Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, kam se dostavil sám za účelem vyřešení svého

pobytu. Po zjištění, že žalobci skončila platnost zaměstnanecké karty, byl tento pro podezření z neoprávněného pobytu na území České republiky byl žalobce podle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, zajištěn.

13. Z informace Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky, oddělení pobytu cizinců Praha 1, ze dne 30. 9. 2020 se podává, že žalobce pobýval na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu ve formě zaměstnanecké karty s platností od 12. 3. 2019 do 30. 9. 2020. Platnost této zaměstnanecké karty žalobce zanikla dne 15. 10. 2020 podle ust. § 63 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „zákon“), čímž byl ukončen pobyt žalobce na území České republiky. Ke dni 30. 9. 2020 neprobíhá žádné jiné řízení, které by žalobce opravňovalo k pobytu na území České republiky.
14. Z výsledků lustrace osoby žalobce v cizineckém informačním systému vyplývá mimo jiné to, že ukončil pracovní poměr u společnosti König Agency s.r.o. ke dni 16. 8. 2019.
15. Dne 30. září 2020 správní orgán prvního stupně zahájil správní řízení ve věci správního vyhoštění žalobce. Žalobce sám do protokolu o výsledku účastníka řízení za účasti svého zmocněnce a tlumočníka uvedl, že přicestoval do České republiky dne 4. 6. 2019 a od té doby se zdržoval jen v České republice. Nebyl si vědom svého pobytu na území České republiky bez platného povolení ani toho, že byl dnem 15. 10. 2019 ukončen jeho pobyt na území České republiky. V době svého výsledku neměl podanou žádnou žádost o mezinárodní ochranu. Ke svým osobním poměrům uvedl, že je bezdětný a svobodný. Celou rodinu má v Kazachstánu. V České republice nemá žádný majetek ani žádné aktivity. Zdravotní pojištění nemá, ale je zdravý a žádného lékaře nenavštěvuje. K vazbám na území České republiky uvedl, že zde nemá žádnou blízkou osobu či rodinného příslušníka. Nemá zde ani žádné závazky ani pohledávky. Má možnost se v Kazachstánu vrátit do svého bydliště. Nevidí žádnou překážku pro vycestování zpět do Kazachstánu. Vycestuje dobrovolně, pokud bude muset, a nebude se rozhodnutí nijak vyhýbat.
16. Dne 5. října 2020 vydalo Ministerstvo vnitra České republiky pod Ev. č. ZS51509 závazné stanovisko k možnosti vycestování žalobce do Republiky Kazachstán se závěrem, že toto je možné.
17. Správní orgán prvního stupně následně poté, co umožnil žalobci seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, vyjádřit se k nim a navrhnout jejich doplnění ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu vydal rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce, proti kterému podal žalobce včasné blanketní odvolání k žalovanému, které ani přes výzvu nedoplnil. Žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím zčásti změnil rozhodnutí nalézacího správního orgánu, jak je popsáno v bodě 1 shora.

VI. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

18. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních námitek vycházejících přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu ve smyslu ust. § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „s.ř.s.“).

19. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4. zákona policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.
20. Ze správního spisu je v první řadě zřejmé, že žalobce skutečně ke dni svého zajištění a následně v době vydání rozhodnutí nalézacího správního orgánu pobýval na území České republiky neoprávněně, a to ode dne 16. 10. 2019, tj. ke dni vydání rozhodnutí nalézacího správního orgánu po dobu delší než rok. To se podává z lustrací v příslušných informačních systémech a z informace Ministerstva vnitra ze dne 30. 9. 2020. S tím plně koresponduje i skutečnost, že žalovaný ukončil svůj pracovní poměr kde dni 16. 8. 2019, neboť podle ust. § 63 odst. 1 zákona platnost zaměstnanecké karty zaniká nejpozději 60 dnů ode dne, kdy cizinci skončil pracovněprávní vztah.
21. Soud tak nemá žádné pochybnosti o zjištěném stavu věci ve smyslu ust. § 3 správního řádu, když žalobce sám neuvedl nic konkrétního, co by mohl k pochybnostem o zjištěném skutkovém stavu vést.
22. K poněkud vágně uvedené námitce žalobce, že správním vyhoštěním bylo nepřiměřeně zasazeno do jeho soukromého nebo rodinného života, soud konstatuje, že ze správního spisu, a zvláště pak z výsledku žalobce v postavení účastníka správního řízení, není zřejmá žádná skutečnosti či tvrzení žalobce, které by mohly vést k závěru o nepřiměřeném zásahu správního vyhoštění do jeho soukromého nebo rodinného života. Žalobce v těchto souvislostech naopak uvedl, že nemá k území České republiky vůbec žádné vazby, zvláště pak vazby soukromé či rodinné. Nutno též konstatovat, sdílnější žalobce v tomto směru příliš nebyl ani ve své žalobě.
23. Pokud jde o námitku žalobce, že v jeho případě bylo zahájení správního řízení ve věci jeho vyhoštění založeno na zcela nekonkrétním důvodu, má soud za to, že neoprávněný pobyt žalobce na území České republiky podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona jest důvodem dostatečně konkrétním k zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění.
24. Soud rovněž nemůže přisvědčit žalobci v tom, že si žalovaný v rozporu s ust. § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu učinil sám úsudek o tom, zda byl spáchán přestupek. Správní orgány v případě žalobce nijak nerozhodovaly o přestupku ani jejich rozhodnutí nezáviselo na řešení otázky, jež by jim nepříslušela rozhodnout. Proto soud považuje za zcela mylné úvahy v tom směru, že by jednání naplňující některou ze skutkových podstat popsaných v ust. § 119 odst. 1 zákona mělo být řešeno jako předběžná otázka ve smyslu ust. § 57 správního řádu.
25. S ohledem na celou textaci námitky žalobce, ke které se soud vyjadřuje v předchozím bodě, lze mít rovněž za to, že žalobce se zde prostřednictvím svého zmocněnce vyjadřuje k jiné právní věci, byť možná skutkově i právně podobné (srov. čl. IV. žaloby).
26. Pochyby zdejšího soudu v tomto směru přinejmenším zčásti přetrvávají, i pokud jde o námitku žalobce, že mu správní orgány přičetly k tíži to, že využil práva odepřít výpověď, když ze správního spisu nijak nevyplývá, že takto žalobce postupoval, neboť tento ve správním řízení vypovídal a naopak byl nalézacím správním orgánem hodnocen tak, že poskytl potřebnou součinnost a po celou dobu správního spolupracoval. Soud tedy ani této námitce žalobce nemůže popřát sluchu.

27. Soud má dále za to, že žalovaný napadené rozhodnutí řádně odůvodnil a vypořádal se dostatečně s odvoláním žalobce v intencích ustanovení § 82 odst. 2 správního řádu s ohledem na blanketní odvolání, které nebylo ani dodatečně doplněno. Správní orgány se rovněž správně a dostatečně zabývaly i přiměřeností zásahu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce podle ust. § 119a odst. 2 zákona ve spoj. s ust. § 174a zákona.
28. V případě žalobce tak došlo k naplnění podmínek pro uložení správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4. zákona a správní orgány tedy postupovaly správně, pokud dospěly k těmto závěrům.
29. Otázka stanovení doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, je předmětem správního uvážení správního orgánu, přičemž soud se při přezkumu úvahy správního orgánu může zabývat pouze tím, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej nezneužil (srov. kupř. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2019 č.j. 4 Azs 123/2019-42, bod 32.) K tomu v souzené věci nedošlo. Žalobci v daném případě byla délka správního vyhoštění v trvání dvou let uložena v dolní polovině zákonem stanovené sazby podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4. zákona. S ohledem na více než roční délku žalobcova neoprávněného pobytu na území ČR a s přihlédnutím k žalobcem projevenému nezájmu o platná imigrační pravidla České republiky soud ve zvolené délce správního vyhoštění nespatřuje překročení zákonem stanovených mezí správního uvážení či jeho zneužití, a tudíž zde nevidí důvody pro zrušení daného rozhodnutí ve smyslu § 78 odst. 1 věta druhá s. ř. s.

VII. Závěr a náklady řízení

30. Soud tedy se shora uvedených důvodů dospěl k závěru o nedůvodnosti žalobních námitek v podobě, v jaké byly žalobcem uplatněny, a žalobu proto zamítl.
31. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 9. července 2021

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D. v.r.

samosoudce